

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY ĐẠI HỘI QUẦN MA

Cảnh Tân cười nhẹ, thu thất cầm trảo pháp, thả cho luồng kinh đạo của Hoa Sĩ Kiệt thoát đi, máu trong người chàng vận hành bình thường trở lại.

Nô Thi Tâm Ma thốt :

- Thất cầm trảo, lão phu đã luyện được có lẽ lúc ngươi chưa mở mắt chào đời!

Hoa Sĩ Kiệt cả thẹn :

- Thất Cầm Trảo của lão tiền bối có phải do Thất Sát Thần Bà truyền cho không?

Cảnh Tân cười chua chát :

- Lão phu cùng bà ấy là chỗ đồng môn, nhưng mỗi người theo mỗi nẻo đường...

Lão không buông tròn câu, lão cố tránh nói đến những gì có dính dấp đến dĩ vãng, nhất là đến đoạn nào có liên quan đến Thất Sát Thần Bà, lão lảng sang việc khác :

- Ngày tháng trôi qua sao đời vật đổi, người thì cũ mà cảnh đã thay khung, một nắm đất vàng che dấu đông xương khô, thình danh rồi cũng lịm tàn trong quên lãng ! Còn lão phu lìa đất nước, lạc lõng ngoài biên cương, thân như phế, kiếp như vùi...

Hoa Sĩ Kiệt bồi hồi trước tâm sự vừa bày tỏ của Cảnh Tân, chàng buột miệng thở dài, thốt :

- Thế ra Cảnh tiền bối và Thất Sát Thần Bà là chỗ đồng môn sư huynh muội với nhau ! Dĩ nhiên cả hai cùng lãnh hội được tuyệt kỹ Thất Cầm Trảo tiểu sinh nhận thấy...

- Hoa thiếu hiệp thấy gì?

Qua tâm sự của lão tiền bối, tiểu sinh nghĩ rằng dĩ vãng của tiền bối là một cuộc ma chiết tình trường, vui hiếm mà buồn nhiều, cười nhẹ mà khóc nặng, nên vì trái ngang đổ vỡ mộng lòng mà tiền bối đưa mình đến đây nương thân Tử Vong Cốc, nương tháng ngày mài giũa buồn thương !

Cảnh Tân gật đầu :

- Thiếu hiệp đoán đúng ! Hơn hai mươi năm qua, chôn mình tại Tử Vong Cốc, cùng với những kỷ niệm xa xưa là bạn trong thảng rộng ngày dài, lão nghiên cứu

thuật Nô Thi chỉ để phôi pha tàn kiếp mà thôi ! Rất tiếc, thuật Nô Thi này, lão phu khởi luyện chậm trễ, nên chưa được tinh vi đúng mức. Sở dĩ...

Thấy Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân luôn luôn chú mắt nhìn chàng, Hoa Sĩ Kiệt thì không thích luyện tập bí thuật kỳ quái đó, chàng vẫn giữ nguyên ý :

- Xin Cảnh lão tiên bồi lượng thứ cho ! Tiểu sanh đã trình cho tiên bồi rõ rồi, vì có việc khẩn cấp phải đến Thê Hà Cốc ngay, nên bắt buộc phải phụ lòng tốt của tiên bồi, nếu sau này có dịp, tiểu sinh sẽ trở lại...

Cảnh Tân thấy chàng thoái thoát lần nữa, có sắc giận :

- Người ngu xuẩn đến ngoan cố vậy à? Lão phu nguyện đem sở học lĩnh hội từ hai mươi năm qua, truyền lại cho người, người lại mãi mãi từ chối, thế là nghĩa lý gì?

Hoa Sĩ Kiệt thành thật :

- Tiểu sinh thú thật là không thấy thích luyện tập thuật đó, tiên bồi có thể chọn người khác, đồng tâm nguyện hơn...

- Nếu tìm được dễ dàng người khác mà luyện cho, thì lão phu có cần gì phải tha thiết với người? Ta bảo cho người biết, việc này không phải tùy người mà được.

Hoa Sĩ Kiệt thấy Cảnh Tân cố cưỡng, chàng cũng phát cáu :

- Tiểu sanh vẫn biết hiện tại mang nội thương, không thể kháng cự lão tiên bồi, nhưng lão tiên bồi cứ mãi mãi bức ép, không cho tiểu bồi đến ngay Thê Hà Cốc, thà chịu chết cho lão tiên bồi vui lòng, quyết không thể vâng lời.

Cảnh Tân hừ một tiếng :

- Động mở miệng là nói đến Thê Hà Cốc ! Người đến đó làm gì, liệu được việc ngay không? Hãy nghe ta, tiếp thụ thuật Nô Thi rồi đến đấy, không muộn.

Thấy dần dai mãi, phí cả thời gian mà chàng cần tranh thủ, Hoa Sĩ Kiệt nóng nảy :

- Xà Hà Tiên Tử sau phút nhất thời đó, sẽ trở thì nguy nguy kịch, tiểu bồi muốn nhân dịp này, đến ngay Thê Hà Cốc trước nàng, vì vật « Ngọc Linh » kia.

Chàng trầm giọng tiếp :

- Xin lão tiên bồi xét cho.

Thanh Thất Độc Thần Kiếm đã nằm trong tay chàng, chàng vung lên, nhắm ngay ngực Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân.

Cảnh Tân nổi giận :

- Tiểu tử nông cuồng thế à ! Nếu người cử động mạnh hơn, khí huyết trong người người sẽ đảo ngược lại, nguy đến tánh mạng ngay, nội thương sẽ không còn cách gì chữa trị được đó !

Hoa Sĩ Kiệt bất chấp tiếng quát là của Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân, chàng vung thanh Thất Độc Thần Kiếm tiến tới.

Cảnh Tân cười nhẹ, cánh tay áo phất lên :

- Công lực của người chỉ còn độ ba thành có làm gì được ai mà gắng gượng bày trò cười?

Hoa Sĩ Kiệt giương đôi mày lên, cao giọng thốt :

- Đã chắc gì như lời lão nhân nói? Hãy thử xem sao !

Tay hữu vút kiếm huyệt đòn, tay tả tiếp theo nhắm vào yếu huyệt của đối phương.

Cảnh Tân không ngờ Hoa Sĩ Kiệt biến đổi chiêu thế thần tốc tài tình như vậy trong lúc cấp thời, không phản công kịp, vội vả lui lại, mặt bừng khí giận :

- Tiểu tử hay lắm đó ! Người ngoan cố đến liều mạng thế à?

Lão cùng phất lên một lượt hai cánh tay áo, tung ra hia đạo tụ phong, ào ào như sóng biển tràn bờ, chụp tới.

Tụ phong khí thế hùng mãnh, ập vào người Hoa Sĩ Kiệt đẩy chàng bật lui lại, mồm hộc máu búng máu tươi.

Cảnh Tân búng thêm một ngón tay, đẩy ra một làn chỉ phong lao đúng vào thanh Thất Độc Thần Kiếm của Hoa Sĩ Kiệt, rồi nhanh như điện sang thủ pháp cầm nã, chụp hai bàn tay, bấu mười ngón xuống hai vai Hoa Sĩ Kiệt, cứng như gọng kềm, lão cười thốt :

- Người chịu chưa, tiểu tử?

Bị kềm hãm không nhút nhít được, hai vai lại đau nhói theo nhịp bóp tay của Cảnh Tân, chàng nổi xung đạp mạnh chân vào bụng lão lúc đó đang đứng phía sau chàng ấn ấn vai đẩy tới.

Cái đạp bất ngờ làm Cảnh Tân suýt nguy, lão lập tức lỏng một tay, cấp tốc đảo người từ phía sau ra phía trước mặt Hoa Sĩ Kiệt, tránh.

Đồng thời, bàn tay vừa nhắm đúng mặt chàng, tống vào một quyền.

Vì đạp liều một phát, Hoa Sĩ Kiệt mất thăng bằng ngay, chàng chưa kịp lấy tấn thì lại lãnh một quyền vào mặt, tá hỏa tam tinh lên.

Song, càng bị đánh đau, chàng càng cúi hơn là gờm, giáng xuống, Cảnh Tân ê ẩm cả vai, lão vội lỏng nốt tay còn lại, lùi ra sau, đứng nhìn Hoa Sĩ Kiệt lúc đó đã ngã ngồi xuống đất.

Lắng đọng tinh thần cho điều hòa, Cảnh Tân cười nhạt, bảo :

- Tiểu tử ! Người học ở đâu được cái chiêu quái ác đó?

Hoa Sĩ Kiệt gạt ngang :

- Học ở đâu thì có việc gì đến người mà người hỏi, May cho người lắm đó, nếu ta không bị nội thương thì cầm chắc mạng người nằm dưới lưỡi kiếm của ta rồi.

Cảnh Tân sôi giận :

- À ! Tiểu tử ngoan cố đến thế thì không còn nói vào đâu được nữa ! Lão phu bảo thật nếu đêm nay, người không nghe lời ta trở lại Tử Vong Cốc, ta sẽ đánh người học máu mồm mà chết !

Hoa Sĩ Kiệt cười lạnh :

- Thừa lúc nguy của người khác mà thị oai, sao gọi mình là người hùng được? Dĩ nhiên là đem con bịnh mà chống với kẻ lành mạnh, không cần suy nghĩ cũng biết kết thúc ra sao rồi !

Cảnh Tân bật cười, dịu giọng :

- Ai muốn đánh người làm gì? Lão đã bảo là lão muốn cứu và giúp người kia mà ! Bình sanh ta chưa hề quát nạt hay xuất thủ cùng một ai cả, sở dĩ đêm nay ta phá lệ vì ta mến người qua cái tư chất thông minh, tánh thành thật, ta đã chịu và tha thiết với người lắm rồi, người hãy nghĩ lại chín chắn, đừng phụ lòng ta.

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt quyết không thay thái độ :

- Đừng nói nhiều vô ích, tôi đã khước từ thì người nên nhận như vậy đi, không thể lay chuyển được tôi đâu.

- Ta lặp lại một lần cuối ! Quả thật người nhất định nghịch ý ta?

Hoa Sĩ Kiệt hét to :

- Tôi, không phải chịu lệnh ai cả ! Dù chết cũng không thay đổi thái độ. Vũ công người làm sao ta không cần biết có điều ta không phục về chỗ thừa lúc ta bị thương tích mà bức bách ta.

Cảnh Tân vung tay đánh chàng một chưởng trí mạng.

Lão giận dữ, đổ ngẫu cả mắt.

Đột nhiên, từ nơi phương trời xa, văng vẳng vọng lại một âm thanh giọng kinh kệ.

Cảnh Tân nghe tiếng vọng lập tức buông tay xuống.

Hoa Sĩ Kiệt hướng mắt về phía ấy thấy một bóng trắng từ trên không lao vút xuống.

Bóng đó là một hòa thượng mặc cà sa trắng, một khuôn vải che khuất mặt.

Hòa thượng có cái dáng người vào hạng cao niên, đã xuất hiện rồi mà vẫn còn niệm thêm mấy tiếng kinh kệ.

Hòa thượng có cái thân pháp vô cùng uyển chuyển, di động như một đóa mây nhẹ nhàng không tiếng động.

Thấy thuật khinh công của hòa thượng, Hoa Sĩ Kiệt và Cảnh Tân đều xám mặt, họ bằng vào thuật khinh đẳng mà ước độ võ công, quyết chắc lão hòa thượng có cái bản lĩnh không vừa.

Hòa thượng bao mặt, hướng về Cảnh Tân chấp tay chữ thập vái chào.

Lão niệm mấy tiếng Phật hiệu, đoạn thốt :

- A Di Đà Phật ! Thí chủ nên nới tay một chút, cho vẹn đức hiếu sanh của Thế Tôn !

Cảnh Tân bất bình ra mặt :

- Lão hòa thượng ! Việc của tôi thì có can gì đến người xuất gia tu đạo mà hòa thượng chen vào ? Xin đừng ngăn trở công việc của tôi.

Lão hòa thượng bao mặt cười lạnh đáp :

- Người thiếu hiệp kia tuy không liên quan gì đến bản đạo cả, nhưng bản đạo là người xuất gia, từng nuôi dưỡng từ tâm bác ái, thấy nguy phải cứu, thấy nạn phải vớt, dĩ nhiên là bản đạo phải can thiệp rồi ! Huống chi, thiếu hiệp lại là người có cái sứ mạng ổn định võ lâm sau này...

Cảnh Tân giận dữ :

- Đã người xuất gia tu niệm, thì phải dĩ thanh tịnh lục căn, sao lại còn chen vào ân oán giang hồ mà lo lắng đến võ lâm? Cái tâm đạo của nhà sư chỉ là giả tạo.

Lão hòa thượng thoáng biến sắc :

- A Di Đà Phật ! Thí chủ nói quá lời ! Giữ căn thanh tịnh để sáng suốt tìm phương cứu đời, nếu đã gặp những bất bình, dĩ nhiên là phải san bằng đó cho vũ trụ thanh tịnh nhân loại thanh tịnh, hành động đó trái ngược với đạo tâm sao? Đối với những người tội ác tày trời, người xuất gia có hai lối hành động. Một là hoán cải tâm địa hung tàn, hay là diệt trừ để cứu nạn cho bao nhiêu người sau, giải oan cho bao nhiêu hồn tử nạn ! Há khoan tay được sao?

Cảnh Tân hét to :

- Lão trọc ! Mi không khoan tay được thì mi sẽ làm gì?

Mông Diện lão hòa thượng lắc đầu, buông tiếng thở dài :

- Thí chủ ẩn trú tại Đoạn hồn Khanh nơi Tử Vong Cốc tu luyện hơn hai mươi năm dài, mà tánh nóng vẫn chưa mòn giữa phần nào à? Đủ biết muốn bình lặng cái « khí » trong người, không phải việc dễ, đã thế thì còn mong gì tự tĩnh, định thần, tĩnh khí được để đạt đến giới cảnh siêu nhiên của võ thuật?

Cảnh Tân biến sắc :

- Nhà sư là ai? Nhân vật nào dưới cái lốt cà sa đó? Còn vương vãi che mặt kia?

Mông Diện lão hòa thượng cười :

- Bần đạo không có điều gì bí ẩn mà phải bày những giả tạo bên ngoài, chỉ vì thí chủ kém nhãn lực nên không nhìn ra đấy thôi.

Cảnh Tân hừ nhẹ đáp :

- Đã là xuất gia nhân thì lòng phải sáng như gương, lòng của nhà sư thế nào, lại che mặt dấu người, chắc chắn là không được sáng như gương vậy ! Dấu mặt với đời lại muốn gánh vác việc đời, nhà sư có mâu thuẫn với mình không? Ta không tin kẻ đứng trước mặt ta là một nhà sư thật sự !

Mông Diện lão hòa thượng niệm Phật hiệu, đáp lời Nô Thi Tâm Ma Cảnh Tân :

- Thí chủ không nên vũ đoán trong lối phê bình thiên hạ, bần đạo che mặt vì một lý do bất khả kháng đấy thôi, chớ chẳng có ẩn ý gì !

Nhà sư dừng lại một thoáng, đoạn tiếp nói :

- Suốt hai mươi năm tu luyện của thí chủ, ngoài cái tiểu thuật sai khiến cây ma, vị đã có tiến triển phần nào về phẩm đức? Tiếc thay! Phí bỏ bao nhiêu thời gian quý báu !

Cảnh Tân không chịu được nữa :

- Ta muốn biết mi là ai, lại cứ mãi chen vào việc tư riêng của ta?

- Bần đạo là ai, thí chủ không cần phải biết vội. Thí chủ nên lưu ý đến việc mà đêm nay bần đạo đến đây vì vị thiếu hiệp này. Hãy thanh thỏa việc ấy ngay.

Cảnh Tân cười hăng hắc :

- Nào lão phu có muốn giết chóc gì hấn đâu mà nhà sư lo ngại ! Lão phu muốn đem cái tuyệt học truyền lại cho hấn, sợ rằng nếu chết đi, mang theo vào lòng đất thì phí uổng công phu nghiên cứu suốt hai mươi năm dài, ý của lão phu như thế, chẳng tốt sao?

Mông Diện lão hòa thượng cười nhẹ :

- Tuyệt học của thí chủ là một tà thuật, không giúp gì cho thiếu hiệp đâu. Sau này, vũ công của thiếu hiệp tiến triển không lường qua bao cuộc kỳ ngộ với dị nhân quái khách, không tầm thường như thí chủ đâu.

Cảnh Tân lại bật cười ngạo nghễ :

- Vũ công của hần? Bằng vào một điểm tựa nhỏ mọn là Thất Cầm Trảo mà cho vũ công hần cao tuyệt, nhà sư có nghĩ sai không?

Đến đây, Hoa Sĩ Kiệt chen vào, giọng chàng giận dữ :

- Nếu vừa rồi, tôi không bị trọng thương sẵn nơi mình, thì e rằng...

Lão hòa thượng phát một cử chỉ, chặn chàng lại, đoạn chỉnh dáng trang nghiêm trở lại Cảnh Tân :

- Thí chủ cưỡng ép người khác thọ học tuyệt kỹ, cũng không giúp ích gì cho thiếu hiệp cả, nên để cho thiếu hiệp lên đường sớm đi.

Hoa Sĩ Kiệt ngờ ngờ lão hòa thượng không phải là người xa lạ lắm, vì lão che mặt, lại là trong lúc nhất thời, chàng không thể nhận ra là ai.

Cảnh Tân lắc đầu :

- Để cho hần đi? Không thể được.

Hoa Sĩ Kiệt sôi giận, không còn tuân lời lão hòa thượng hết to :

- Người lại toan giở tà thuật gì ra nữa hòng bức bách ta?

- Nếu người không vâng ý ta, ta sẽ biến cả người tức khắc thành một cây ma đứng, lúc đó có van lạy cách nào, ta cũng không cứu người đâu !

Mông Diện lão hòa thượng bất bình gọi ngay tên :

- Cảnh Tân ! Bần tăng bảo thật, nếu người còn cưỡng lời bần tăng, người sẽ hối tiếc nặng đấy.

Cảnh Tân cười gằn :

- Nhà sư dựa vào đâu buông lời lớn lối nghe hay đấy nhỉ?

- Cảnh Tân, người bức bách bần tăng phải xuất thủ? Đừng để bần tăng phải làm một việc bất đắc dĩ.

Hai lần bị gọi tên tộc trắng trợn, Cảnh Tân không khỏi chạnh lòng. Lão chạnh lòng vì giận mà cũng chạnh lòng vì sợ.

- Hòa thượng là ai mà biết lão rõ như bàn tay?

Tuy nhiên, chỉ một thoáng giật mình thôi, lão bình tĩnh cất cao giọng đáp :

- Lão trọc hãy mở mắt nhìn chung quanh xem cho biết những vật gì đó, rồi hãy lớn lối cao giọng khinh người ! Ta tưởng mi không nên liều mạng mà khốn đấy !

Lão hòa thượng bao mặt mỉm cười :

- Nếu bản tăng sợ các hạ, thì có bao giờ dẫn xác đến đây đâu? Song, tăng đạo không muốn bức bách các hạ bằng vũ lực mà chỉ khuyên nhủ các hạ nên dẫn tánh nóng, để nuôi dưỡng lòng nhân đạo vững mạnh hơn. Hãy buông thanh đao xuống đi.

Cảnh Tân cười ha hả :

- Bao nhiêu người đã táng mạng tại Tử Vong Cốc, dưới móng vuốt của đám thầy ma đứng kia, lão trọc không sợ chết mới trêu vào ta chứ?

Mông Diện lão hòa thượng trầm lặng một lúc, đoạn thốt :

- Được rồi ! Được rồi ! Đã thế thì bản tăng đành chịu tội với Đức Phật từ bi, đêm nay khai sát giới.

Cảnh Tân càng cười lớn, dứt tràng cười, lão lẩm nhẩm mồm đọc bí quyết.

Bao nhiêu thầy người nằm la liệt trên tuyết đột nhiên vùng đứng lên, há hốc chiếc miệng rộng đỏ ngầu như chậu máu, đôi mắt ngời lên sát khí, chúng gầm gừ nghe ghê rợn vô cùng.

Tất cả đều hướng về Mông Diện lão hòa thượng và Hoa Sĩ Kiệt, bước tới.

Cảnh Tân lại bật cười khinh ngạo, thốt :

- Hai người hãy nắm thử móng vuốt của chúng xem có sắc bén không?

Mông Diện lão hòa thượng đảo mắt nhìn một vòng các thi ma đứng, đoạn quay sang nhìn trở lại Cảnh Tân, lão cười nhẹ thốt :

- Những vật thối tha đó làm gì chịu nổi một chưởng của bản tăng?

Trong phút chốc, thi ma đã đến gần, vây quanh hai người.

Mông Diện lão hòa thượng lập tức đẩy hai tay tới.

Từ nơi hai bàn tay, hai đạo hào quang màu hồng phát ra, hồng quang tỏa rộng nhanh chóng trong thoáng mắt đã bao bọc quanh hòa thượng, chiếm một vòng tròn ba trượng.

Hòa thượng khẽ gọi Hoa Sĩ Kiệt :

- Thiếu hiệp hãy bước vào trong vầng hồng quang đứng cạnh bản tăng đây.

Luồng hào quang đó, có sức nóng mãnh liệt, dần dần tỏa rộng hơn, tia sáng chiếu thẳng ra đám mây ma đứng chung quanh, chúng bị đốt cháy, ngã lăn đùng trên tuyết.

Mông Diện lão hòa thượng hướng về Cảnh Tân, cười :

- Tên đồ đệ phản nghịch kia người vẫn chưa quên một chiêu tuyệt này à?

Cảnh Tân vội vã quỳ xuống.

- Đồ tử thực tình không nhận ra được sư thúc, cầu xin sư thúc thứ tội !

Thì ra, Mông Diện lão hòa thượng chính là một nhân vật khét tiếng giang hồ bảy mươi năm trước, lão có cái tước hiệu « Chưởng định càn khôn », tên Lã Vô Xa.

Suốt mấy mươi năm bôn tẩu hành hiệp, một hôm, lão dừng gót giang hồ, lui về ẩn dật.

Ba mươi năm qua! Ba mươi năm chôn chặt thân danh nơi thâm sơn cùng cốc, bỗng nhiên lão lại xuất hiện, không biết với dụng ý gì và có lẽ người đầu tiên mà lão tiếp xúc lại chính là Cảnh Tân, tên sư đệ của lão.

Lã Vô Xa buông tiếng thở dài :

- Cảnh Tân ! Hai mươi năm nay, lão phu chỉ tưởng người đã thăng tiến về võ công cũng như phẩm hạnh, giờ đây chính mắt lão phu trông thấy, thật không ngờ !

Lão dừng lại một giây, đoạn tiếp với giọng trầm buồn hơn :

- Người đã làm cho lão phu vô cùng thất vọng !

Cảnh Tân dập đầu phân trần :

- Đồ tử cố ép thiếu hiệp đây lưu lại một thời gian, cốt ý truyền cho thiếu hiệp công phu võ thuật, đó cũng là một ý tốt, chớ không phải..

Lã Vô Xa khoát tay :

- Đừng nói gì hơn nữa. Muốn truyền dạy cái gì cho người khác, thì cũng phải lấy cái chánh mà truyền, sao người cưỡng ép người học cái tà thuật của người?

- Đồ tử nguyện từ nay về sau ăn năn hối cải những sự việc đã làm, theo sư thúc về động, tu dưỡng trong những ngày tàn..

Lã Vô Xa gật đầu :

- Biết trái mà quay về phải, thì con đường thiện đã sáng tỏ rồi đó. Lão phu xem đôi mắt người, sát khí còn bưng bưng, nghiệt oan đã tạo hắc sâu dài lắm vậy. Tuy nhiên, dù ăn năn muộn màng, cũng còn hơn là mãi tiến sâu vào tội lỗi..

Lão lại trầm giọng, thốt tiếp :

- Từ nay, nếu có dịp xuất hiện giang hồ, thì người nên tích thiện, hành nhân, lấy cái quả lành chuộc nhân dữ, dĩ nhiên đáng thế tôn sẽ cứu độ khỏi luân trầm...

Cảnh Tân cúi đầu :

- Đệ tử nhận lãnh lời huấn dụ quý báu của sư thúc.

- Vậy người hãy cấp tốc đưa đám thầy ma đứng này về Tử Vong Cốc, chôn cất cho ấm mả êm mồ, rồi tìm một nơi thanh vắng ẩn tích luyện võ công.

Cảnh Tân vâng lời, lập tức đứng lên, miệng nhẩm mấy câu bí quyết, đoạn chu đôi môi thổi mạnh một hơi dài đưa các thi ma đứng về Tử Vong Cốc.

Hoa Sĩ Kiệt hướng về lão hòa thượng, vòng tay tạ ơn cứu nạn.

Hoa Sĩ Kiệt cúi rạp đầu sát đất :

- Đa tạ đại sư cứu mạng !

Lã Vô Xa nâng chàng đứng lên, cười đáp :

- Kể xuất gia lấy việc cứu người làm bổn phận, có gì mà phải lưu tâm? Nếu như bần tăng chậm chân một chút, thì đã có bao nhiêu người nữa ngã gục trên Lạc Nhạc Phong ! Thiếu hiệp kể ra cũng là người dày phúc lộc đấy !

Hoa Sĩ Kiệt nhớ lại trong trận chiến trên Lạc Nhạc Phong trong lúc thập tử nhất sinh, chàng được người cứu thoát, chàng không rõ là ai, giờ nghe đại sư nói, chàng mới biết là do công đức của đại sư...

Chàng cúi đầu cung kính thốt :

- Hai lần cứu mạng đại đức đại ân của sư phụ, ngày nào vẫn bồi đáp được?

Lã Vô Xa lắc đầu, tươi cười thốt :

- Thí chủ đừng quá thắc mắc về một hành động dĩ nhiên của người xuất gia.

Lão dừng lại, nhìn Hoa Sĩ Kiệt một lúc đoạn tiếp :

- Nơi ẩn đường của thí chủ có ám khí, thí chủ phải phòng tai họa bất ngờ, trên con đường trở lại Trung Nguyên, nên thận trọng cho lắm.

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay tạ ân :

- Đa tạ đại sư chỉ giáo.

Lã Vô Xa cho tay vào mình, lấy ra một viên thuốc màu lam, cầm trong lòng tay, thốt :

- Nội thương của thí chủ không thể xem thường, hãy nhận lấy viên thuốc này uống vào, rồi tĩnh tọa điều tức một lúc mới khỏi lo ngại. Điều cần nhất là đừng phát tác cảm xúc, nếu không khí huyết phù động lên, thương thế sẽ hoành hành lại.

Hoa Sĩ Kiệt nhận thuốc lại bái tạ một lần nữa.

Nhưng khi chàng ngẩng đầu lên, thì Lã Vô Xa như cái bóng ma biến mất.

Chàng ngậy người trên tuyết, kinh dị đến không còn cảm thấy hơi lạnh quanh mình.

Chàng buột miệng thở dài :

- Giang hồ cao thủ đông như cát biển, vũ lâm nhân vật nhiều như cây rừng, xét lại công lực hiện tại của ta, nghĩ có thấm vào đâu bên cạnh họ?

Nhìn lên nền trời, tuyết đã ngừng rơi, bầu không khí quang đãng, một vầng nguyệt sáng lơ lửng giữa vạn tinh tú lấp lánh chiếu ngời.

Chàng tần ngần một lúc, đoạn lấy viên thuốc của Lã Vô Xa tặng cho, bỏ vào mồm nuốt xong, chàng lựa chỗ ngồi xuống vận ngươn điều tức, tịnh dưỡng tinh thần.

Chốc chốc ngọn gió đông kéo về dồn hơi lạnh thấu xương phủ lấy mình người thiếu hiệp. Dù vũ công huyền diệu đến đâu, Hoa Sĩ Kiệt cũng cảm thấy lạnh lùng nhất là chàng trầm trong hoang vắng âm u dưới ánh trăng khuya giữa vùng tuyết giá minh mông.

Vì cảm giác rợn rợn của ngọn gió chốc chốc tạt qua, Hoa Sĩ Kiệt cố gắng lắng đọng tâm thần nhưng chàng không thể nào lắng đọng được.

Tâm tư xao xuyến, chao động mãi.

Chàng nhớ đến Xà Hà Tiên Tử, có lẽ nàng đã đến Thê Hà Lãnh rồi, nếu quả thật nàng đã chiếm được chiếc chìa khóa ngọc, thì chả hóa ra công trình chàng như con dã tràng xe cát bể?

Nghĩ đến đó, lòng chàng rộn lên, chàng quên khuấy lời dặn dò của Lã Vô Xa, liền đứng lên, nhắm hướng Thê Hà Lãnh giở thuật khinh công phóng mình đi như bay.

Chàng đi không bao lâu, cảm thấy huyết khí trong người đã khởi phù động, mắt chàng hoa lên, đầu chàng choáng váng.

Chàng giảm bớt tốc độ, dừng lại tìm một phiến đá bên đường ngồi xuống.

Đột nhiên.

Trước mắt chàng, xuất hiện một bóng đen, bóng đó lao vút đến gần, chàng nhận ra một thiếu nữ trong bộ y phục đen.

Nàng trùm kín cả mặt mày, Hoa Sĩ Kiệt không thể nhận ra quen hay lạ.

Nhưng, chàng nhìn qua dáng điệu của nàng, chàng biết được chính là thiếu nữ trước đây đã đưa đường chàng tìm đến « Thiên Y Thần Thủ » nhờ chữa trị « Vạn Độc Thủ Ty », chàng bật tiếng kêu to :

- Thì ra chính cô nương !

Hắc Y Mông Diện Nữ điểm nụ cười sau lớp vải che mặt, thốt :

- Người có nhãn lực khá tinh vi đấy ! Không ngờ người lại còn nhớ đến ta !

Hoa Sĩ Kiệt cười :

- Ân cứu mạng của cô nương, đến chết tôi cũng không quên, huống hồ thời gian chưa được bao lâu? Cô nương đến có việc gì?

Hắc Y Mông Diện Nữ vặn lại :

- Còn người, người đến đây có việc gì?

Hoa Sĩ Kiệt đáp :

- Tôi vì chiếc chìa khóa ngọc mà phiêu bạt nơi đây, không may, tôi gặp phải biết bao nhiêu tai biến dập dồn, sau này lại bị Xà Hà Tiên Tử đoạt mất.

Hắc Y Mông Diện Nữ lắc đầu, thốt :

- Không đâu ! Nàng ấy uống phí tâm cơ, vì chiếc chìa khóa người vừa nói, không còn ở Thê Hà Cốc nữa.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình :

- Vậy ra nó lại vào tay kẻ khác? Ai đã đoạt nó, hử cô nương?

- Người nóng nảy làm gì vô ích? Nên biết nó không sa vào tay Xà Hà Tiên Tử là đủ. Vả lại, biết đến bao giờ người lại có dịp chiếm lại nó?

Hoa Sĩ Kiệt chán nản, cười chua chát :

- Đã chắc gì như lời cô nương nói? Cứ như một vị tiên bối vừa bảo cho tôi biết, thì...

Chàng không buông tròn câu, vì cái ý chánh của chàng lúc này là miễn sao cho chiếc chìa khóa đừng rơi vào tay Xà Hà Tiên Tử là đủ, còn ra thì sau này hẳn hay.

Nghe Hắc Y Mông Diện Nữ bảo là chiếc chìa khóa bằng ngọc không còn ở tại Thê Hà Cốc nữa, Hoa Sĩ Kiệt chán nản, nghĩ rằng công trình từ Trung Nguyên lận lộn ra đây, để rồi tay trắng trở về đất nước, không còn gì chua chát bằng !

Chàng ta thán thành lời.

Hắc Y Mông Diện Nữ mỉm cười :

- Người không thể tìm gặp vật đó đâu. Ngày mai, tại Thê Hà Cốc, sẽ có một cuộc náo nhiệt không kém hào hứng, người có muốn cùng ta đến đấy dự khán không?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu :

- Tôi không còn hứng thú gì tìm vui được. Cô nương có muốn đi thì cứ đi tôi không theo đâu.

Hắc Y Nữ cố kéo :

- Nếu người bằng lòng đến đấy với ta, ta hứa sẽ giúp người một tay trong việc tìm lại chiếc khóa vậy.

Hoa Sĩ Kiệt trầm lặng một lúc đoạn thốt :

- Thôi, được rồi, tôi sẽ cố gắng cùng đi với cô nương, vì trong mình còn mang nội thương khá nặng, sợ hành trình dang dở...

- Không ngại ! Người hãy vận dụng chân ngưng, điều lưu huyết khí một lúc đi, mình còn chán thì giờ. Đến sáng mai mới khởi hành kia mà !

Hoa Sĩ Kiệt không đợi bảo lần thứ hai, chàng liền tỉnh tọa trên phiến đá, định thần.

Thời gian trôi qua, đêm tàn ngày đến. Nơi phương đông, những tia sáng sớm đã le lói chiếu rọi lên mây vờn, Hoa Sĩ Kiệt thấy toàn thân thư thái như thường.

Thiếu nữ vẫn ở bên cạnh làm phận sự hộ pháp cho chàng.

Chàng đứng lên, nhìn thiếu nữ, thốt :

- Mình đi chứ?

Thiếu nữ gật đầu.

Cả hai sóng bước, đi một lúc lâu, trước mặt họ toàn là núi và tuyết, càng đi tới thấy tuyết càng dày.

Hoa Sĩ Kiệt gợi chuyện :

- Cô nương bảo là có cuộc náo nhiệt, vậy cuộc gì đó, cô nương cao hứng thế à.

Hắc Y Mông Diện Nữ cười :

- Đến nơi sẽ biết. Chỉ nhớ một điều là mình đừng lộ hành tung thôi. Hãy tìm một chỗ nấp kín mà xem.

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu :

- Nhìn trộm, việc bí mật của người khác, Hoa Sĩ Kiệt này quyết không làm vậy.

Thiếu nữ giải thích :

- Không có việc gì bí mật đâu, chỉ vì mình không tiện chường mặt, ngoài ra không có ẩn ý gì khác.

Hai người vừa kháo chuyện, vừa đi, họ đến chân một ngọn núi cao ngất chín tầng mây.

Nơi đó, họ nhìn ra bốn bên.

Tại hạ nghe tiếng người ồn ào bên trên, họ nhìn lên thấy gần đỉnh núi, có một đài cao, bết bông hoa rất đẹp, đài có bảy tầng, trước đài, có một tấm biển đề mấy chữ « Phục ma Giáo Quần Anh Luận Võ Đại Hội ».

Bốn bên quanh đài, có dựng lên lư bằng mấy dãy cho người dự khán ngồi xem. Tất cả những dãy lư bằng chật nghẹt người và người.

Lúc họ vừa đến, một hồi chuông từ nơi đài gióng lên.

Năm tên hài đồng mặc áo hoa sắc sỡ cùng ề ạch khiêng chiếc Phục ma Tiên đài bảy thước, tại tầng đài thứ bảy, từ phía sau đi vào trung ương, rồi cùng ề ạch treo chiếc roi Phục ma đó ngay bên trên.

Cả năm tên cùng một loạt nói to lên :

- Phục Ma chấn Vũ Lâm !

- Phục Ma quán quần hùng!

- Phục Ma chấn biên thù !

- Phục Ma trăm vô loại !

- Phục Ma chấn càn khôn !

...

Đại đề toàn là những lời tán dương Phục Ma giáo.

Bên dưới đài, bốn bên, hàng vạn chiếc đầu giao động, tất cả đều hướng mắt về chiếc Phục Ma Tiên.

Tiếng chuông lại gióng lên lượt nữa.

Từ phía sau tầng đài thứ bảy, bước ra một người vận áo gấm, mặt đỏ như táo, sắc thái trang nghiêm, chói lọi chánh khí, dáng dấp văn sĩ, trạc độ tứ tuần, bước đi ung dung nhàn nhã như mây trôi như nước chảy, toàn thân người đó bốc lên một khí thái từ hòa.

Thoạt nhìn người xuất hiện, ai ai cũng sanh lòng kính mến ngay.

Người đó đi đến trung ương, ngồi xuống chiếc ghế có chạm đôi rồng châu nguyệt, đôi mắt sáng lảo quanh một vòng.

Năm tên hài đồng vận áo hoa đứng sau lưng, nghiêm lặng.

Lúc đó, nơi các dãy lư bằng, các người dự khán im phăng phắc.

Đợi cho người trung niên áo gấm ngồi xong, toàn thể những người dự khán cùng phát lên một tràng pháo tay, vang dậy khắp núi đồi, tưởng chừng như mấy dãy lư bằng sẽ tung bổng lên không.

Hoa Sĩ Kiệt kể miệng rí bên tai Hắc Y Mông Diện Nữ :

- Người trung niên ấy là nhân vật nào thế?

Hắc Y Mông Diện Nữ đáp :

- Phục Ma Giáo Giáo chủ Hà Tuấn Siêu.

Trung niên Văn sĩ Hà Tuấn Siêu ngồi yên cho tràng pháo tay chào mừng xong, y đứng lên, vòng tay xá ra bốn phía, giọng thốt :

- Lập ra đại hội luận võ hôm nay, bốn giáo đã thông tri chư quý vị từ sáu tháng trước, qua lời thông tri đó, chư quý vị hiểu mục đích của bốn giáo là tận diệt quần ma, tẩy thanh các phần tử xấu xa lạm chen vào hàng ngũ võ lâm nhân vật. Nếu có vị nào thu hoạch nhiều thành tích nhất trong công cuộc tẩy diệt bọn ma đầu ác đạo, bốn giáo sẽ kính tặng người đó một vật chí báu là chiếc « Phục Ma Tiên », một vật lưu truyền trên ba trăm năm qua.

Đôi mày của Phục Ma Giác Chủ khẽ giương lên, đôi mắt sắc rực lên một ánh chớp sáng ngời, giáo chủ tiếp nối :

- Vị nào tiếp nhận chiếc « Phục Ma Tiên » này, có bốn phận giữ gìn cẩn thận, ngoài cái phận thanh trừng những phần tử làm hoen ố thanh danh của võ lâm, tuyệt đối không được hành động trái ngược lòng nhân, hiếp đáp dân lành, Thượng thiên sẽ giám sát hành vi của vị đó mà ban phước lành hay giáng tai họa...

Hà Tuấn Siêu giáo chủ Phục Ma Giáo tuyên bố xong lý do ngày đại hội luận võ, liền ngồi xuống, trang nghiêm như một tượng thần.

Một phút trôi qua, đột nhiên một bóng đen từ nơi quần chúng, sau khi hú lên một tiếng lớn, phi thân vượt lên tầng đài thứ bảy.

Hà Tuấn Siêu khẽ nhìn người xuất hiện, Y mặc bộ y phục ngấn màu đen, râu quăn như râu rồng, y có dáng dấp oai nghiêm, gương mặt đoan chánh, song trên vai có đeo một chiếc bao bằng bố đen không biết bên trong chứa đựng những vật gì, y vất chiếc bao xuống sàn dài, vòng tay hướng về Hà Tuấn Siêu thi lễ, đoan thốt :

- Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa này từ Thanh Hải đến đây, vì muốn được cái hân hạnh hội kiến cùng giáo chủ.

Hà Tuấn Siêu đứng lên đáp lễ, thốt :

- Cái lỗi thất lễ nghinh đón Lưu đại hiệp, tôi xin thọ nhận, tề giáo muốn biết vật gì mà Lưu đại hiệp mang theo mình trong chiếc bao kia?

Cương Thiên Thủ không đáp ngay, vòng tay ra sau rút soạt thanh trường kiếm, chỉ mũi kiếm về chiếc bao đen, y bước tới, dùng mũi kiếm vít chiếc bao, lòi ra một chiếc đầu lâu bê bết, những máu, chiếc đầu lâu bị bao bố hất đi, lăn long lóc trên sàn đài.

Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa thốt :

- Tại hạ vừa giết xong Vô ác Bất tác trên con đường qua Tây Bắc, hấn là một tay đại ma đầu từng ngang dọc suốt hai mươi năm, một nhân vật thượng thặng trong hắc đạo, có cái tước hiệu riêng là Vạn Ma Thủ, tên hấn là Lưu Trường Thiên. Tại hạ nghĩ rằng chiếc đầu lâu này có thể đổi lấy « Phục Ma Tiên » của quý giáo.

Hà Tuấn Siêu vô cùng kinh hãi.

Toàn thể quần chúng dự khán cũng vô cùng kinh hãi.

Vạn Ma Thủ Lưu Trường Thiên thì còn ai không nghe ác danh của hấn, suốt một thời gian ngang dọc, hấn không nề nang một ai cả, hấn không hề từ bỏ một tội ác nào, vũ công của hấn thì có thể bảo là thần kinh quỷ khiếp bình sanh hấn chưa hề thất bại trong cuộc chạm trán với bất cứ danh thủ nào.

Nay, hấn chết trong tay Cương Thiên Thủ, thì quả đó là một việc trên chỗ tưởng tượng của mọi người, họ kinh ngạc vì không ngờ Cương Thiên Thủ Lưu Nghĩa khuynh đảo nổi tên đại ma đầu đó.

Hà Tuấn Siêu gật gật đầu, đáp :

- Tên đại ma đầu đó, lợi hại như thế !

Vừa lúc ấy, từ không trung lao vút xuống một xác người trần truồng, cảnh trạng của xác đó chứng tỏ nạn nhân chết hết sức thảm.

Xác chết rơi xuống sân đài, kêu âm một tiếng.

Tiếp theo đó, một tràng cười hắt hắt rền vang, mở đầu cho câu nói :

- Giết được Vạn Ma Thủ Lưu Trường Thiên đã lấy gì làm hay? Người xem, lão phu đã ra công siêu độ cho kẻ nào đây rồi tự hào !

Hà Tuấn Siêu nhìn xác chết xúc động mạnh !

Thì ra, xác chết là Thiên Thủ Thần Nhất Thông, một tay đại gian đại ác khét tiếng toàn cõi Miêu Cương, tội ác của hấn còn trên Ma Vạn Thủ mấy bậc !

Suốt thời gian ba mươi năm, Thiên Thử Thần Nhất Thông gần như bá chủ cả giải Miêu Cương, thế lực của hắn rất rộng, phổ cập đến cả Vân Nam, Quý Châu hai tỉnh, vũ công của hắn thì kể như là vô địch.

Các bậc kỳ hiệp tại Miêu Cương bất bình vì hắn, song không biết làm sao trị hắn được, vì họ tự lượng sức, không phải là địch thủ của hắn.

Nay có kẻ hạ được hắn, kẻ đó làm một việc rất khoái nhân tâm dân chúng dự khán vừa kinh hãi vừa thích thú.

Tiếng nói tiếp theo xác người, một bóng người tiếp theo tiếng nói, xuất hiện trên đài trường.

Nhìn kẻ xuất hiện, giáo chủ Phục Ma Giáo thấy đó là một người có vóc dáng thấp nhỏ, mặc chiếc áo xanh dài phết đất, đầu to, chân ngắn, hình thù hết sức kỳ dị.

Người đó đúng là một quái nhân.

Quái nhân bước tới trước mặt Hà Tuấn Siêu bật cười hắc hắc, thốt :

- Giáo chủ! Chiếc Phục Ma Tiên hắn phải về phần tôi vậy !

Giáo chủ chưa kịp đáp, từ dưới có tiếng cười vọng lên, dứt tiếng cười, một giọng nói oang oang tiếp nối :

Dù cho Tịch Thổ Thần Địa Vân Long có giết được Thiên Thử Thần Nhất Thông, vị tất đã xứng đáng tiếp nhận chiếc roi báu kia? Hãy nghe lão phu trình bày đây !

Một bóng người như tên xẹt, lao vút đến trước mặt Hà Tuấn Siêu và Địa Vân Long.

Tịch hổ Thần Địa Vân Long cười lạnh :

- À ! Lão già này lại xuống núi đấy !

Hoa Sĩ Kiệt nhìn kỹ lão già vừa xuất hiện, thấy lão thân hình cao, nhưng ốm tong teo, không khác nào cây tre lỏng khỏng, mặc áo bát quái, tay cầm chiếc long đầu quả trượng, tóc bạc như sương, nhưng gương mặt còn trẻ, đôi mắt sáng rực, chàng day qua hỏi Hắc Y Mông Diện Nữ :

- Nhân vật nào thế?

Hắc Y Mông Diện Nữ đáp :

- Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ tại Thiên Mục Sơn, hơn ba mươi năm rồi, lão treo kiếm quy ẩn, giờ mới xuất hiện trở lại.

Trên đài, Hà Tuấn Siêu thấy Thiên Mục lão nhân, liền vòng tay vái chào :

- Không ngờ Trưởng lão cũng cao hứng cất công đến đây à ! Thành tể giáo thất lễ tiếp nghinh đáng tội.

Thiên Mục lão nhân cười ha hả :

- Hà giáo chủ ! Người hãy nhìn xem nơi đầu trượng của lão phu có vật gì đây nào !

Bây giờ mọi người mới để ý đến đầu gậy của lão, có một chiếc bao, lão khẽ vung đầu gậy, chiếc bao rơi ra, bày một lúc ba chiếc thây người.

Ba chiếc thây đó mất mắt, mất tay chân, máu còn chảy ròng ròng, Hà Tuấn Siêu trở mắt nhìn, cố nhận xem nạn nhân là ai.

Nạn nhân là bộ ba « Kỳ Liên Tam Đạo » một là Phi Dao Thủ Lý Khôi, hai là Quỷ Trảo Thủ Tống Vinh ba là Thôi Mạng Thủ Vương Quốc Thành.

Trong mấy mươi năm, cả ba liên kết nhau hoành hành trong thiên hạ, tội ác của chúng chồng chất như núi, tràn ngập như biển, người trong bạch đạo muốn trừ chúng mà không làm gì được chúng.

Hà Tuấn Siêu tán một câu :

- Trưởng lão vì vũ lâm trừ được mối đại họa, Phục Ma Tiên của tể giáo hẳn phải hiến dâng cho trưởng lão vậy !

Thiên Mục lão nhân ngẩng mặt nhìn lên không trung, bật một tiếng cười dài, lão cười như không bao giờ chấm dứt.

Tiếng cười của lão làm tắt ngấm những ý niệm kế tiếp mà Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu toan nói lên.

Lâu lắm, lão cất tiếng vang vang như để cho khắp đài trường từ bên trên lẫn xuống dưới đều nghe :

- Lão phu vì vũ lâm trừ một mối đại họa, chứ đâu phải vì chiếc Phục Ma Tiên kia mà phá lệ quy ẩn tái xuất giang hồ? Ha ha ! Hà giáo chủ đừng tưởng thế chứ!

Hoa Sĩ Kiệt càng mục kích diễn tiến, càng nhận thấy tầm quan trọng của đại hội luận võ này, chàng thâm cảm ơn Hắc Y Mông Diện Nữ cho dịp chàng được mở rộng tầm mắt.

Hắc Y Mông Diện Nữ cười lạnh tiếp nói :

- Cũng có thể gọi là một cuộc vui nhộn, nhưng đây khủng khiếp kinh hồn đấy!

Nàng không nhìn lên đài trường, mà lại nhìn sang bên hữu núi, dường như nàng phát giác ra việc gì khác lạ.

Đột nhiên, trên đỉnh tầng lầu thứ bảy, vang lên giọng cười khanh khách, tiếp theo tràng cười là một câu nói không kém vẻ cao ngạo :

- Lão già chưa chết kia, người múa men vừa vừa chứ? Người hãy mở to đôi mắt xem bốn bà mang vật gì trong chiếc lồng này đây.

Tiếp theo câu nói, một chiếc lồng từ đỉnh tầng lầu rơi xuống sân đài.

Trong chiếc lồng, nửa ẩn nửa hiện bốn thi thể.

Hà Tuấn Siêu bước tới xem, không rõ Giáo Chủ thấy sao lại lùi bước ngay, mặt biến sắc.

Giọng nói từ trên đỉnh tầng đài bầy tiếp nói vọng xuống :

- Bình nhật, các người đều khiếp đảm khi nghe nói đến : Vân Thê, Phục Các, Hắc Bảo, Huyết Đàm, bốn tên đại ma đầu trong hắc đạo, hiện tại thì chúng đã về châu Diêm Chúa cả rồi, từ nay, các người không còn phải sợ sệt nữa.

Đúng vậy, suốt con đường xuyên Tây bắc, không ai không sợ hãi bốn tên khét tiếng hung tàn đó, họ xem như là bốn đại ma vương, võ công cũng như thế lực của họ không thể lường được, họ tùy ý tung hoành, muốn thế nào thì ra thế ấy, chưa từng bị một ai hời tộ, chưa từng nếm thất bại.

Tiếng nói buông dứt, một bóng người rơi xuống cục trường.

Bóng đó là một nữ nhân bao mặt.

Nữ nhân mặc toàn xanh, nơi hai lỗ hổng trên chiếc khăn bao mặt, loé ra hai tia sáng chiếu điện như hai ngọn đèn.

Bóng đó xuất hiện, gieo gió lạnh hãi hùng cho toàn thể đài trường.

Thanh Y Mông Diện Nữ tự xưng là bà bà chắc cũng cao niên lắm, chả lẽ một thiếu nữ lại dám xác xược với những vị từ trung niên trở lên.

Nhưng hiện tại, chưa ai hài rõ lai lịch của người, nên tuổi tác còn trong vòng phỏng định.

Thanh Y Mông Diện Nữ chỉ tay về phía Hà Tuấn Siêu, thốt :

- Mang đây !

Hà Tuấn Siêu đã bình tĩnh sau cơn kinh ngạc, toan nói điều gì, bỗng Thanh Y Mông Diện Nữ nhân lại tiếp nối với giọng lạnh lùng :

- Thật được bọn Tứ đại ma vương Vân Thê, Phục Các, Hắc Bảo, Huyết Đàm, như thế chưa đủ tư cách chiếm hữu chiếc Phục Ma Tiên sao?

Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu ngẩng người ra, bởi Thanh Y Mông Diện Nữ nhân là nhân vật nào, trong cái lốt ẩn trang, giáo chủ không thể nhận ngay ra được, giáo chủ tự nghĩ :

- Ta từng dẫm gót khắp bốn phương, nhưng chưa gặp nhân vật này? Y là ai?

Tuy vậy, Hà Tuấn Siêu điềm tĩnh hướng về nữ nhân, vòng tay thi lễ, thốt :

- Tôn giá vì cái họa lớn của giang hồ mà trừ diệt, dĩ nhiên Hà tôi phải hai tay nâng Phục Ma Tiên hiến dâng, chẳng qua...

Đảo tia mắt quan sát nhanh đối tượng, Giáo Chủ cố tìm hiểu trước khi nói tiếp.

Thanh Y Mông Diện Nữ lộ vẻ bất bình, hần học hỏi :

- Chẳng qua làm sao?

Hà Tuấn Siêu điềm nhẹ một nụ cười, đáp :

- Tôn giá có thể nào cho tại hạ được chiêm ngưỡng chân diện không? Tại hạ nghĩ rằng tôn giá không thể phụ lòng bao nhiêu người đang muốn nhìn tận mặt oai nghi của bậc nữ kiệt !

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân cứng rất đáp :

- Không thể được.

Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng thốt :

- Diện mạo đó thì đã dám chường ra cho ai thấy? Tốt hơn...

Nữ nhân nổi giận :

- Tốt hơn làm sao?

- Nên nhường lại cho kẻ khác xứng đáng làm chủ nhân chiếc roi quý.

- Ta mà không xứng đáng ! Vậy ra lão già chưa chết mới xứng đáng à?

Thiên Mục lão nhân cười lớn :

- Đành rằng lão phu không xứng đến tiếp nhận chiếc Phục Ma Tiên, nhưng lão phu là con người minh bạch, không bao giờ làm một việc gì mờ ám, lão phu có sợ gì mà dấu mặt dấu tên như tôn giá?...

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân không đợi cho Thiên Mục lão nhân dứt ý, cao giọng quát :

- Lão già chưa chết kia, nếu cứ ăn nói ngông cuồng như thế, thì đừng trách ta! Ta cảnh cáo cho người biết, chỉ trong thoáng mắt là người sẽ phơi thây tại đài trường ngay đấy !

Dù sao, Thiên Mục lão nhân cũng là tay thượng thặng vũ lâm, há dễ để cho nữ nhân ngông cuồng đương trường như thế?

Lão thoáng biến sắc, nhưng lão trấn tĩnh lại ngay, đoạn nở nụ cười bí hiểm, đáp :

- Tôn giá cao ngạo đấy ! Nếu trái ngược lại lời cảnh cáo, thì sao?

Ta chỉ hạn trong năm bước thôi, người sẽ thành cái xác không hồn. Nếu qua hạn một bước, ta thề sẽ không bao giờ xuất hiện giang hồ nữa !

Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ lắc đầu :

- Nếu như lời tôn giá, chả hóa ra tôi là kẻ vô dụng lắm à?

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân giương tròn đôi mắt, cười lên khanh khách, đáp :

- Đành rằng lão già chưa chết không phải là kẻ vô dụng nhưng gặp ta thì vũ công hữu dụng của lão kể cũng bằng thừa.

Thiên Mục lão nhân lại cười to hơn :

- Ta, thân là nam nhân, lại phải đấu với người là hàng nữ lưu, lại trong trường hợp này, tránh sao khỏi mang tiếng vì muốn tranh đoạt chiếc roi phục ma phục quỷ kia?

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân bước tới ba bước, quát :

- Dù người ty hiểm nam nữ bất đồng cân lực mà tránh cuộc đấu với ta, quyết chẳng bao giờ ta chấp nhận cho người thoái thoát được. Hà giáo chủ, tôi nhờ người lãnh phần giám cuộc, xin đếm đủ số bước của tôi đây. Trong vòng năm bước thôi nhé...

Bên dưới đài trường, không khí vô cùng khẩn trương. Tất cả mọi người đều theo dõi đấu khẩu của một già một nữ trên đài. Họ chờ xem một cuộc so tài chắc chắn nhiều kỳ thú.

Hoa Sĩ Kiệt hết sức chú ý đến Thanh Y Mông Diện Nữ nhân.

Bên trên đài, Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu cao giọng thốt :

- Cuộc đại hội luận võ hôm nay, sánh với các cuộc đại hội khác, có chỗ bất đồng. Quy định có chỉ rõ ràng, mỗi cá nhân được quyền thi triển tuyệt kỹ, bằng vào tuyệt kỹ đó mà định hơn kém, nếu tuyệt kỹ của vị nào quả cao diệu hơn hết người đó sẽ tiếp nhận chiếc roi, chứ đại hội không chấp thuận một cuộc đấu chiến song phương nào cả. Nếu có ai thấy hứng khởi hơn để muốn ra tay cho hả, thì hãy tìm nơi khác vậy.

Tất cả đài trên đài dưới đều gật đầu, cho Hà giáo chủ có lý.

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân bật những tia nhìn nẩy lửa quét quanh đài trường, vẻ bất mãn hiện lên rõ rệt, tuy mặt bị vuông khăn che khuất.

Thiên Mục lão nhân đằng hắng mấy tiếng, thốt :

- Lão bất tử tôi có việc này muốn thỉnh giáo nơi Hà giáo chủ, biết có được chấp nhận không?

Hà Tuấn Siêu đáp :

- Trưởng lão có điều chi dạy bảo?

Trong quy lệ đã định thế, song lão phu yêu cầu giáo chủ đặc cách phá giới một lần thôi, và chỉ trong thời gian năm bước đi, để lão phu có dịp lãnh giáo tuyệt học của vị nữ hiệp này, chẳng hay giáo chủ nghĩ sao?

Hà Tuấn Siêu trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, đoạn cười nhẹ, đáp :

- Trưởng lão có cái nhả hứng như thế, lẽ nào Hà tôi lại nghịch ý trưởng lão được sao?

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân cười khanh khách :

- Ta khá khen lão già chưa chết vẫn còn thừa chí khí hào hùng. Vậy ta cũng rộng tình cho người chết yên ổn, hơn là phải kéo lê tuổi già mãi trong vô vị...

Đài trường im lặng như tờ, mặt nước ao không gió gợn.

Thiên Mục lão nhân Lý Kỳ hướng về Hà giáo chủ :

- Xin mời giáo chủ giám cuộc hộ về số bước của vị nữ hiệp.

Hà Tuấn Siêu gật đầu, đoạn đứng lên, chuẩn bị phận sự.

Thiên Mục lão nhân đứng nghiêm đối diện với Thanh Y Mông Diện Nữ nhân, đôi mắt của lão sáng phi thường.

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân không tỏ lộ sắc thái khác lạ, dáng dấp của nữ hiệp chứng tỏ một sự khinh ngạo phi thường, xem như đối phương còn xa lắm mới là đối thủ.

Hà Tuấn Siêu đưa mắt nhận xét :

- Tôi mong rằng hai vị nên trọng tình thần thượng võ đừng đi quá giới hạn để cho cuộc đại hội hôm nay được thuận tụy với cái chủ trương của người tổ chức.

Đột nhiên, Thanh Y Mông Diện Nữ nhân bước tới một bước, hét to :

- Hà Tuấn Siêu, lưu ý đến số bước của ta đấy ! Một rồi !

Bầu không khí như nặng đọng hơn, muôn lông ngực đều căng thẳng, muôn cặp mắt đều tập trung vào một điểm : nữ quái nhân !

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân lại bước.

Hà Tuấn Siêu hô to :

- Hai rồi !

Thiên Mục lão nhân càng nghiêm trọng nét mặt hơn. Lão đã vận khí thiên cương dồn vào đôi tay, chuẩn bị.

Tiếng Hà Tuấn Siêu hô to :

- Ba rồi !

Đoạn, giáo chủ tiếp hô :

- Bốn rồi !

Sự hội họp của muôn lòng đã gia tăng cực độ. Có thể nói không còn một hơi thở nào quanh đài trường.

Thanh Y Mông Diện Nữ nhân chưa hề xuất thủ. Chỉ còn một bước nữa thôi. Trong cái bước duy nhất đó, nữ hiệp sẽ dùng thủ pháp gì để khơi giòng máu của vị đại hiệp bế tởa kiếp giang hồ từ ba mươi năm qua.

Nữ nhân lại đưa tay quào quào rên mặt, sửa lớp vải che, dáng dấp ung dung vô cùng.

Đột nhiên...

Trên đỉnh tầng đài thứ bảy, không rõ xuất hiện từ lúc nào, một chiếc áo dài sắc hoa thêu sắc sỡ treo lòng thòng, dài đến đôi buồng xuống cận đỉnh đầu Hà Tuấn Siêu.

Hà Tuấn Siêu ngẩng đầu lên, bất giác cả kinh thét to :

- Huyết Ma Thể Y Giáo !

Một tràng cười bật lên từ không trung vọng xuống, át hẳn tiếng kêu kinh hãi của Phục Ma Giáo Chủ Hà Tuấn Siêu.

Hoa Sĩ Kiệt hết sức kinh dị, kê miệng vào tai Hắc Y Mông Diện Nữ, thì thầm :
Chiếc Ngũ Sắc Thể Y trượng trượng cái gì thế.

Hắc Y Mông Diện Nữ chỉ tay về phía hữu tòa núi đáp :

- Lại đây ! Lại mà xem !

Vietkiem.com